

Gent

M.J. Jordan

Siffredi admira Berlusconi!

Es escàndols sexuals li neixen a **Berlusconi** com bolets, però sorprenentment ni les acusacions de relacions amb menors ni les fantàstiques orgies *bunga bunga* que la fiscalia de Milà creu que muntava amb prostitutes a la seva mansió han aconseguit rebaixar la seva popularitat. L'actor porno més conegut de tots els temps ho diu ben clar: "En un altre país l'haurien obligat a marxar fa anys, però aquí tira endavant". No és un retret. Ben al contrari: **Rocco Siffredi** admira *il Cavaliere* ("els italians estan orgullosos d'algú que als 74 anys li encanta el sexe i segueix gaudint d'una bona vida sexual") i a sobre diu que no li arriba a la sola de la sabata! "He practicat el sexe la meitat de la meitat de vegades que ho ha fet ell", assegura l'home al qual es calculen més de 1.000 relacions sexuals professionals. O sigui, que el primer ministre passaria de les 4.000 i superaria el mite de les 3.000 de **Julio Iglesias**. Per treure's el barret, pensarà la claca que el considera el rei dels mascles llatins.

La resta dels mortals encara obrim els ulls i la boca com tòtils quan ens expliquen alguna nova (sempre suposada!) aventura de l'home exemplar que va respondre a una jove ansiosa de trobar un lloc a la vida: "Per guanyar diners, casa't amb un milionari!". L'últim episodi el vincula a **Ruby Rubacuori**, una prostituta marroquina amb qui se'l relaciona des que la noia era menor d'edat i a qui hauria rescatat de la comissaria on estava acusada de robatori. I així precisament comença el nou film porno *Bunga bunga president*, que protagonitza Siffredi! Els productors ràpidament han dit que la història és pura ficció però les similituds amb el Rubygate són més que evidents... I la promoció funciona meravellosament bé.

Un film porno s'inspira suposadament en les gestes de Berlusconi ■ AVUI

Perquè les gestes del mandatari causen furor, malgrat que la fiscalia l'investigui per causes que podrien dur-lo fins i tot a la presó. Les escoltes telefòniques que han ordenat revelen mil i un detalls de les orgies (que li haurien costat un milió a l'any) i també que Ruby podria haver rebut sobres amb 20.000 euros a canvi del seu silenci. Sembla gairebé impossible que en el mateix país (gairebé al mateix poble) on es dona aquest espectacle hi hagi un **George Clooney** que en munta un altre de ben oposat.

L'actor ha decidit fer servir les tècniques dels *paparazzi* que més odia per a una bona causa. Amb col·laboració amb l'ONU vigila intensament amb satèl·lits la zona del Sudan on es tem que es torni a violar l'acord de pau. I ja ha detectat moviments sospitosos de tropes. El guapo Clooney va ser a la zona del conflicte el gener passat, va dormir en cabanes de fang, es va traslladar amb cotxes atrotinats, anava en mànigues de camisa... Li va l'aventura i és hiperactiu i potser per això, per no protegir-se prou, ens va agafar la malària. Però no patiu perquè diu que ja la té controlada perquè "no és el mateix emmalaltir a Europa que a l'Àfrica", apunta l'home que es veu a si mateix com un solter perenne. "Ja vaig provar d'estar casat un cop i no repetiré", ha tornat a dir aquesta setmana.

Quadern de cinema Dues novetats ofereixen mirades sobre el llegat de la llegendària editorial

Memòria i present de la DC

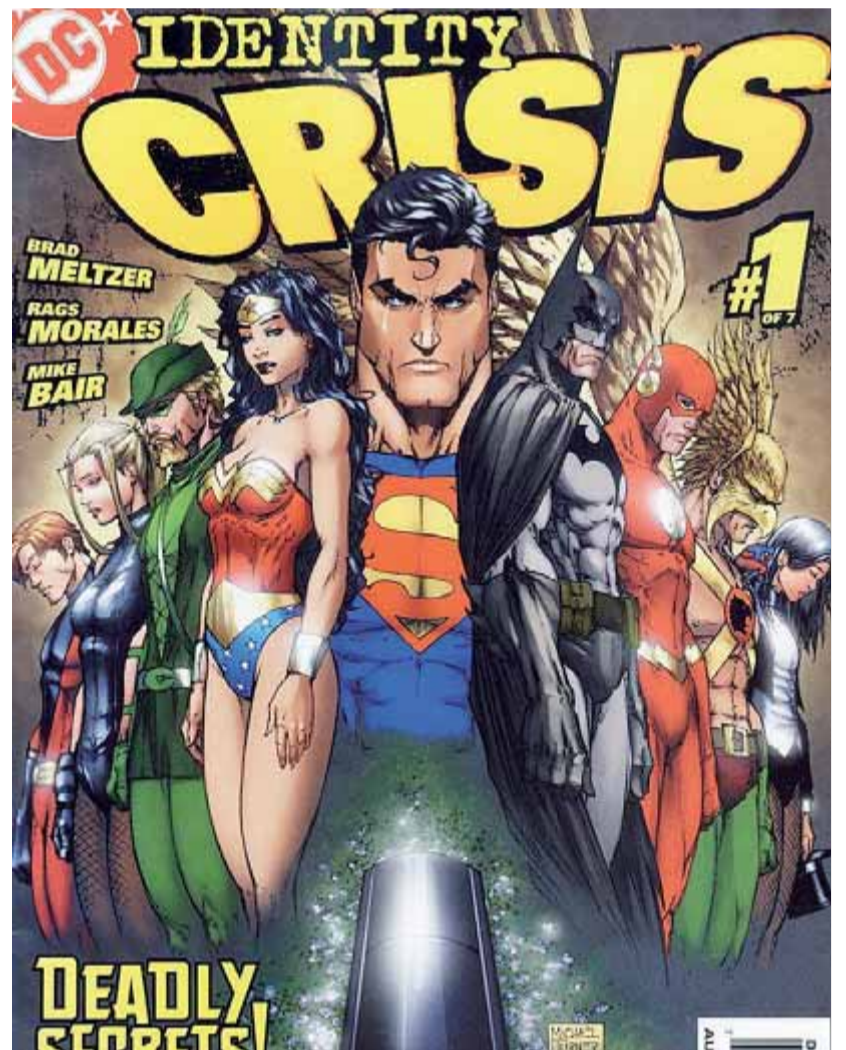

Jordi Costa

Barcelona

El llibre més gran i gruixut que tinc, ara mateix, damunt la taula parla, en el fons, del mateix tema que el llibre més petit i prim que tinc, ara mateix, damunt la taula. El primer és *75 Years of DC Comics. The Art of Modern Mythmaking*, de Paul Levitz, un *coffee-table book* de Taschen –estem parlant de la taula on podria prendre el cafè el colós de Rodes– que repassa, en clau de luxuriosa excursió visual, la trajectòria d'una de les dues majors editorials de la indústria dels *comic books*. Com tot el que porta el segell Taschen, el volum és una orgia per al fan i un argument irrefutable per polvoritzar els prejudicis culturals dels qui s'entesten a establir inamovibles jerarquies del gust. No es tracta tant de reivindicar el llegat de DC Comics com a *high art*, sinó de demostrar, amb fets, que els arxius de l'editorial donen per omplir de bellesa perdurable un llibre tan contundent com aquest. Potser l'únic que cal lamentar és que el text de Levitz, que va ser president de la DC de 2002 a 2009, pequi de cert triomfalisme corporatiu: alguns lectors hauríem preferit una mirada més personal, com la que en el seu moment va aplicar Art Spiegelman sobre l'obra de Jack Cole a l'extraordinari *Jack Cole and Plastic Man*, editat per Chronicle Books l'any 2001.

El segon llibre és *Padre ausentes* (col·lecció Alpha Mini d'Alpha Decay), de Pablo Muñoz, joveníssim crític cultural que sota l'*alter ego* d'Alvy Singer fa anys que llança a la xarxa estimulants reflexions transversals sobre diferents àmbits de la cultura popular i de la Cultura amb majúscules –si no el coneixen, visitin *El Rincón de Alvy Singer* (www.elrinconalvysinger.blogspot.com) per comprovar que hi ha motiu per engrescar-se amb els relleus generacionals que, de tant en tant, propicia la blocosfera. A les pàgines del llibre –que a mi m'agrada considerar una mena d'*Alvy Singer Any Zero*, capítol pilot de futures aventures assagístiques de l'autor–, Muñoz escriu: "No vaig aprendre a llegir fins als cinc anys i mig i,

Portada d'un 'comic book' DC amb els personatges de la casa ■ AP / DC

quan ho vaig fer, va ser enmig del furor d'una saga titulada *Armageddon 2001*, que tenia en Superman una figura protagonista. L'argument era senzill: un dels famosos superherois de l'univers DC era un supervilà que en el futur destruïa l'Univers. I llavors va arribar *La muerte de Superman*. *Padre ausentes* és una memòria personal en el context de la construcció d'una sensibilitat col·lectiva (o sigui, generacional) marcada per l'enderrocament conceptual de les mitologies que els gegants Marvel i DC havien aixecat durant dècades.

Adaptació i tergiversació

Tots dos llibres han estat la millor lectura per a una setmana que acull l'estrena de *Red*, pel·lícula que adapta –i tergiversa amb el vistiplau de la casa DC– una de les heterodòxies del catàleg de l'editorial: *Red*, minisèrie del brillant guionista

postpunk Warren Ellis i el dibuixant Cully Hamner.

Fa poc llegia les declaracions d'un executiu de la divisió cinematogràfica de DC, on afirmava que els seus criteris de producció es diferenciaven molt visiblement dels de la seva competidora Marvel. El que és cert és que totes dues marques, que ara lliuren el seu pols de manera més ferotge a les cartelleres que als quioscos, semblen compartir un mateix criteri a l'hora de neutralitzar a les multisales les parts més conflictives del seu catàleg editorial. A *Red*, el còmic, el protagonista és un assassí sanguinari. A la pel·lícula és un Bruce Willis ultra *cool* i enrotllat. Quan el Paul Levitz de torn expliqui, d'aquí a uns anys, la seva versió oficial de la pugna Marvel vs. DC als cinemes, espero que un post Pablo Muñoz també expliqui la seva particular contrahistòria en primera persona. ■